

pota. Tako se sploh sodi, kajti Milan ne pusti kraljici Nataliji do sina kralja in »vladar« Ristić potegne rad z njim. Vpraša se, iz kakih namenov to stori? Mar misli kedaj sam splezati do krone?

**Afrika.** Marokanski sultan ni hotel podpisati trgovinske pogodbe z angleško vlado in sedaj so strune jako napete med njim in angleško državo. Mogoče je lahko, da pride do vojske, ali to bi bila velika nespamet od njega, saj ne more zmagati in kaj čaka potem sultana? Nič druga, kakor ponižanje, če še ne kaj hujega.

**Amerika.** V tem, ko smo imeli v Evropi vedno deževno vreme, bila je v novem svetu velika vročina in z njo veliko neviht. Pri Weelingu, v zahodni Virginiji, je taka nevihta eno rodbino vtopila v naliwu, v lesovih pri Kay-City pa je nastal požar, ki je vgonobil velike širjave logov in je tudi blizu pol tega mesta vkončal.

## Za poduk in kratek čas.

Kako so Prusaki rešili Joška.

Napisal J. Sattler.

### II.

Nekega dne me obiščejo mati. Pri vratih so stali in me čakali. Vojak pride po mene. Silno tesno mi je bilo krog srca. Polotili so se me čudni občutki: veselil sem se in bal. Ko me uzrejo mati, zasvetijo se jim solze v očeh. Uboga mati, saj so vedno mislili in upali, da postanem duhovnik, da bom molil in maševal za njih. Ta misel jih je krepila pri trudapolnem delu; ta up jih je tolažil v britkostih in nadlogah. Ali sedaj? Vse sladke njih nade so splavale po vodi; izginila je tolažba starih dnij. Stal sem v oguljenem plašču pred njimi kakor strasil. Ni bilo več nobene dvojbe; bil sem žalostna istinitost vojaška. Nekaj hipov sva stala nema; potem pa rečejo mati otirajoč si solze iz oči: »Moj Bog, takosnega te moram videti! Oh, kaj sem doživela! Koliko skrbij in truda me je stalo, da si se šolal! Sedaj je pa vse brez uspeha!«

Da-si me je solz bilo srami v pričo tovarišev, vendar se nisem mogel premagati. Porosilo se je tudi meni oko. Komu bi pa materine solze ne segle v globino srca? Kdo bi mogel gledati plakajočo mater brez gane? Ihteč rečem: »Volja božja!« Potem hitim prosit vodjo, da bi smel spremljati mater. Od kraja mi ni hotel tega dovoliti, češ, da sem novinec in se toraj ne znam vesti vojaški. Najbrž pa mi je branil izhod radi krasne moje obleke! Naposled ga vendar gane prošnja matere same.

Šla sva. Med potjo jamejo zopet tarnati:

»Kaj bo iz tebe?«

»Ne žalujte, mati. Bog še obrne vse prav, saj se brez svete njegove volje nič ne zgodi.«

S temi besedami sem jih pomiril nekoliko. Čudovito moč ima vera v previdnost božjo. Ko se spomnimo, da dela neskončno modri Bog vse prav, odvali se nam s potrtega srca obupnosti težki kamen. Vera nam pravi, da ima Oče nebeški z nami najboljše namere. On nam ne nareja boli, nego hoče le blaginjo našo.

Spremljal sem mater kraj deroče Drave proti Sv. Petru. Mnogo sva si imela povedati. Hitro so minile ure. Prišel je ločitve čas. Oh kaka ločitev! Uboga mati se me oklenejo glasno plakajoč. Toda nič ni pomagalo. Odtrgala naju je usoda nepreporna. Jeden pogled še v najmilsi obraz, in srečno blaga, zlata mati! Drava je zašumela, ko bi hotela oglušiti ihtenje materino in moje.

### III.

Bilo je sredi meseca junija. Na vadišču za Mari-

borskim pokopališčem smo stali novinci v dolgih vrstah. Major C. jaše dva-, trikrat gor in dol med redmi, motreč nas mlade vojake; naposled obstane in izpregovori nekako tako-le: »Naš polk je sedaj na Moravskem; dopolniti si mora moštvo. Vojska naša bode potem tako silna, da pobijemo vse Prusake. V štirinajstih dneh smo v Berolinu, v stolnem mestu Pruskem; potlej je konec vojni.« Po teh ognjevitih besedah vpraša glasno, da se je daleč razlegalo:

»Kdor hoče iti rade volje k polku, naj stopi naprej!«

Nekoliko hipov je bilo vse mirno; potem pa stopijo nekateri iz redij; med njimi bil sem tudi jaz. Kako to? bote morda vprašali. Si-li pozabil materinih solz? Nisem jih in jih ne bom nikoli; toda življenje v vojašnici mi je bilo neznosno. Rajši trpim vse vojne britkosti in nevarnosti, nego da bi samo nosil kruh, pometal vojašnico in krtačil slamnik. Biti sem hotel pravi vojak. Vrhu tega mi je pa rojila po glavi misel, da bi hitreje avanzoval v vojni.

Zvečer sem pisal materi. Tolažil sem jih in se priporočal njihovi ljubezni in molitvi.

Drugi dan dobimo novo obleko in opravo ter sploh vse, kar je potrebno za vojno. Popoldne odrinemo na kolodvor. Jaz sem bil zamišljen; drugi so si delali na vso moč »korajžo« s petjem in vriskanjem. Z Bogom domovina draga! Morda te ne vidim več. Peljali smo se na Dunaj, odtod v Olmuc in dalje do Moravske Tribave. Došli smo k polku. Bilo nas je kakih tristo; kajti naposled so pobrali vse, stare in mlade; major ni več vprašal, hoče-li kdo iti radovoljno ali ne.

**Smešnica.** Postavili so bili v neki vasi enkrat, ko so pri tarni cerkvi obhajali cerkveno žegnanje, fantje lep maj. Ko pa je v tistej okolici kmalo potem toča pobila, brz so nekateri ljudje znašli, da toče nihče drugi ni kriv, kakor maj. Kdo torej ve povedati, komu bi se bilo bolj čuditi, ali modrosti in znajdljivosti ljudij, ali moči, katero ima obeljena, po konci stoječa smreka?

## Razne stvari.

(Milostljivi knezoškof) so se odpeljali v torek popoldne na Dunaj, in utegnejo o konci tedna priti domov.

(Odlikovanje.) Minister za državne finance, dr. Steinbach je dobil red železne krone prve vrste. Da je to odlikovanje v zvezi z uravnavo »kronske veljave«, o tem ni dvoma.

(Zahvala.) Blagorodna gospá Marija Bratanič iz Šentilja pri Velenji je darovala družbi sv. Cirila in Metoda petsto goldinarjev. Za ta velikodušni dar izreka domoljubni gospej najsrčnejšo zahvalo.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

(Šolstvo.) Z začetkom šolskega leta 1892/93 bode na privatnem ženskem učiteljski pri šolskih sestrar v Mariboru I, II. in IV. tečaj in kurs za »ročna dela. Več pové vodstvo čč. sester.

(Posvečevanje nedelje.) Na novi železnici iz Poličan v Konjice dela se tudi v nedeljah in pobožno slov. ljudstvo vpraša po vsej pravici: ali se tako spoštuje božja postava in kako se ujema to s cesarsko postavo o nedeljskem počitku?

(Dijaški kuhinji) v Mariboru je daroval neimenovan dobrotnik slov. šolske mladine iz Ljutomera 6 gld. 40. kr.

(Učiteljstvo.) Na c. kr. učiteljski v Mariboru je postal g. dr. Ivan Bezjak stalni učitelj za slovenščino.